

Dzsataka

Mert nincs neki. Te, te okostojás, azért nem rákosodik újra, mert nincs neki.

Volt, rákos volt, elől lekaptak róla mindent, amit csak lehetett. Fitymát, ilyesmit. És mindenki azt hitte, napjai, hetei vannak hátra. De nem így történt.

És azért, mert nincs neki. Vagyis van, van, és remekül pisil is vele. És nem is csúnya, pedig nyolcvan fele ballag. Már ha egy hímtag tud ballagni.

Viszont bármit csinál odalent, hál' isten a papa nem látja. A pocakjától vagy a derútól, amit az agylágyulás ajándékozott neki.

Mondom, Isten kegyeltje, de megfelel modern terápiás konstrukcióknak is, ami történt vele. Mert az ő számára nincs. Nincs pénisz, tehát péniszrák sincs. Volt, igen, de csak addig, neki addig, amíg látta. Amíg gondolt rá. Amíg út volt vesszeje és agya között.

Most nincs. De rák sincs. Csak az van, hogy a te mélységes elérzékenyülésed van. Ha reggel már a visszaáramlásra gondolsz, ha nemet mondasz erőd, életkedved számolatlan osztogatására. Ha már hazagondolsz, és a hazaútra gyűjtöd az erőt, és használod, kihasználod az öreget. Mert tudod a titkát, a varázsszavát, azt, hogy a rokonai mind papának hívják. S ha nincs már kedved emelni, kiemelni őt az ágyából a székbe, elég.

Elég, ha halkan, a fia szűkszavúságát követve azt mondd, papa, felállunk. És feláll neked. Lassan, de biztosan. Önmagába merülten, mélységesen koncentrálna, kiszámítva minden apró mozdulatot, mégis eggyé válna a mindenséggel. Persze előbb az ágy szélével, padló kövével, járókával és saját derekával, de csinálja. Nem nekem, az én óhajomra, de nem is magának, hanem a papaságnak. Századszorra, ezredszerre szedi össze magát. De szépen, komótosan, s Sзаторi módra.

Hisz eszedbe is jutott párszor, emlékezz. Hogy szegyetelen, hogy leplezetlenül szatorizik itt előtted. Pedig hát irigyelted az öreget, bogaram. A háborítatlan megvilágosodását irigyelted. Nagy, modern, időgyorsító és céltudatos türelmetlenségben. És igazad is volt, mert te időre dolgoztál. De látnod kellett volna, amit csak ma látsz, hogy milyen magányos és törekeny ez az ember, ahogy papaságából erőt merít és máris dobja tovább. Viszi át ezt a lélektől kapott kicsi aktivitást, pici mozgást azonnal. Bele, bele a mindenségbe. Hogy úgy él most is, ahogy mindig, hogy amit szerez, kap, azt azonnal továbbadja.

És most már lásd végre, hogy megy, hogy elindult és meg se áll a székéig, míg rá nem szólsz, hogy megállhat. Mert lásd, nem, nem csak meg, de neked és bárkinek és bárminek kifelé is világosodik. S neked ezért volt sírhatnékod, mikor vezetted a járókás öregurat kifelé, el az ágytól, el ettől a nyomorult világtól egy jobb világba. Mert neki az volt mindannyiszor, egy teljes, kerek, szép világ, ahogy melletted lépdelt. S fénye, kifele fénylése, világolása téged is elérhetett volna, ha hagyod. Ha meglátod ezt a gyönyörűséges embert. Ezt a világnak egyébként vén kappant.

Bekakálós, behugyozós töppencset. Mert kicsi volt világeletében. Alacsony, zömök. De tele étellel. S lásd, hogy ritka szülő volt. Lásd fia, unokái halk, finom szavaiban, mondataiban, aggódásában, hogy ritkajó szülő volt. Olyan, amilyennek nem is szabadna lenni. De az lett, szülő lett, de olyan, hisz' érted, aki megbánja utólag az egészet. Meg, és ha lehetne, visszacsinálná. És kezdte vissza is csinálni. Elkezdte felszámolni a szervet, ami okozója lett minden bajának, gondjának. Mert nem rossz, dehogy, túl jó apa lett belőle. Érted te, te is érted biztosan, milyen az, hogy gyerekünk születésekor nem tudjuk gyerekfogadóvá változtatni a világot. Hogy minden erőfeszítésünk ellenére a kő felsérti a bőrt, a tüske szúr, az ember meg. Az emberbe olykor mint-ha kisördög bújna. Üt, rúg, harap és szúr. Szavakkal, és olykor csak úgy, szavak nélkül is. De ez a szülő, ez a papa szégyellte. Szégyellte, hogy zömöksége ellenére mindent meg tudott csinálni. Akaraterővel, elszántsággal. Nagy eltökéltséggel. Csak ezt nem. Ezt az apró pöccintést a világon: Hogy csak picikével lenne jobb, ha már egyszer neki gyerekei születtek bele.

Ennyit igazán megtehetne ő is értük. A gyerekekért. Csoda-e, hogy bánatában vissza akarta

csinálni az egészet. És sokat, nagyon sokat bánkódhatott, emészthette magát előbb, magára véve jó keresztény módjára minden más apa és anya bűnét. Vagy inkább csak sikertelenségét, hogy nem megy, akárhány gyerek is születik, azzal nem lesz jobb a világ.

De a papa, ez a papa nem törődött bele ebbe. És szégyellte, és csak sapkában volt hajlandó járni, enni, aludni. Míg mindegyik egyedül is képes volt. És a többi férfi kigúnyolta, gyerekcsinálós sapkának hívták a sapkáját, holott épp ezt szégyellte. Holott nagy, egészséges heréi bizonyára nemzésre képessé tették volna őt, szemben a nemi életet már nem is emlegető, szóban se élő társaival.

Aztán legelőbb a sapkát felejtette el, s vele a szégyent, a szégyenhozó szövet is. Mert meggyógyult, mert nem volt rák. Se sapka, se hímtag.

Csak béke, csak nagy, meleg kifelé sugárzása. Az maradt neki.

S az irgalom, a világ irgalmassága őhozá. A szégyen nélkül való létezés.

Te pedig csodálkozz. Ugyan mi mást is tehetnél még, hogy Afrikában vezető halálok a péniszrák. Míg ott, ahol kisdedkorban körülmetélik a szövetet, kicsit becsben tartják. Kiemelik a tömegtermelésből, ott ismeretlen ez a betegség.

De még nők, feleségek, barátnők méhnyakrákja is ritka.

(Míg a gyakori rákos férfiak női is gyakrabban méhnyakrákosok. A fityma alatt vírusok, bacillusok bújhatnak meg. A bánkódás az uniszex bánkódás pedig gyengítheti az immunrendszert. Kétvállra fektetheti a férfit, nőt egyaránt.)

Porembrió

Nem tudom, hogy lehet elvárni a nőktől, vagyis az embertől, hogy egyik gyerekéről könnyedén, minden kisebb nyom nélkül a lelkében, lemondjon. Míg egyszer, máskor egy másikat megtartson. Lehetőleg felelősen, jól átgondoltan, s aztán foggal-körömmel ragaszkodva hozzá?

Majd lehetőleg nagy fájdalmak közt megszülvén. Ugyanis a magatartásgenetikusok szerint a szülési fájdalom az anyát utódjához ragasztja. A fájdalom jó, a fájdalom megalapozza az anyai ragaszkodást. Az állatoknál legalább is mindenképp.

De akkor is. Vajon nem a társadalom álma ez az emberről? Hogy tudja, mindig tudja, és hús évre előre tervezve tudja, hogy ez kell itt, ez a gyerek, amaz pedig nem. Nem a kívülálló, a nézők, a társas tömeg álma ez? Vagyis csak a nőről. És csakis egyedül a nőről, mert se a nemzetközi, se a saját, azaz nemzetállami jogban nincsenek ott az apák. Az apa. A gyerek, a magzat, az embrió apja. Holott a nő is s a férfi is ugyanúgy csak egyetlen sejtjét adja a gyerekhez. Se többet, se kevesebbet. S olyan is van, persze megint csak az állatvilágban, hogy az apa egyedül gondozza az utódokat.

De hol vannak az emberapák? És főleg, miért hallgatnak? Miért hagyják, hogy kizárják őket életük fontos döntéséből, hogy ez a gyermekük, ez éppen legyen-e vagy sem?

És akkor nem még inkább az embertömeg álma-e az, hogy a nő tudja, és mindig és biztosan? És akkor nem az-e a legfőbb cél csak, hogy béke legyen? Megegyezés legyen? Hogy valahogy a kívülálló, a kibicek (?) meg tudjanak egyezni. A nők, akik esetleg előtte állnak, de még nem is tudják, és a nők, akik már utána. Az abortusznak. És a férfiak, akiknek hál' isten, soha nem kell ilyen jellegű döntést hozniuk. De azért jól esne, ha legalább tanácsot adnának. Ha legalább megpróbálnák elképzelni, milyen lehet dönteni. Életről, halálról. Ha legalább egy szót szólnának. Ha egyetlen jó, összegző mondatot próbálnának kipréselni magukból. Vagy csak lazán összehozni egy baráti társaságban poharazgatva. Csak úgy. Nem kötelezőn. Mondjuk, együttérzésből.

Mert legyen is joga a nőnek a saját testéhez, és legyen is joga eldönteni, hogy otthont ad-e benne kilenc hónapra valakinek. Csakhogy, ha belegondolunk, a nő teste, az ember teste soha, egy pillanatra sem volt csak és kizárólag az övé. Az ember ugyanis társas lény. Eleve csoportba születik. Meztelenül, életre egyedül képtelenül, s ha távozik, azt is csoportos formában, ún. temetkezéssel teszi. Ósidők óta. Akkor hát hogy is mondhatnánk, hogy a nő teste csak és egye-

dül az övé? Hisz' volt neki anyja is, apja is és segítő, ösztönző társadalma is. A nő, a testéről per pillanat döntő nő nem a semmiből lép elő, és a döntés után sem a semmibe távozik. Ahogy léte, létezése szociális, társas lépések sorozata, úgy döntése is társas-társadalmi döntés. Eleve. És egyáltalán, hogy is mernénk azt állítani, hogy az ember teste csak az övé. Azaz a teste táplálása, melegen tartása, fenntartása mind-mind egyedül az ő felelőssége. Születéstől a halálig. Egyáltalán, ugyan fennmaradhatott volna-e az ember munkamegosztás, együttműködés nélkül? Az ő egyetlen teste felelősségének szétszétválasztása nélkül? A bizalom nélkül, a csoportba, csoportosságba vetett bizalom nélkül, hogy ma én nektek, de holnap ti énnekem fogtok segíteni. Ennek az egyszál testnek a fenntartásában. Vagy már elfelejtettük? El, hogy ez a bizalom az emberfaj létezésének alapja? S ezért várjuk el a nőtől, az éppen terhestől, hogy egyedül döntsön. Mint-ha nem is egy közösségben élne, s aztán viselje egyedül a következményét? És lehetőleg gyorsan, könnyen, ne sok vizet zavarva döntsön a nemről, a nem vállalt gyerekről, s aztán sebzettség nélkül, trauma-nyomok nélkül, teljes gőzzel akarja-vágja a következőt vagy harmadikat. Azt, akit lehet, lehet megszülni.

De mikor nem szabad? És mikor lehet? Tudja! Tudja és kész! Ebben a korban is. Mikor éppen tengernyi tudásunk kezd lószart se érni. Mikor nagyon úgy néz ki, hogy nem a még több tudásnak, a még több emberi-civilizációs hatalomnak jött el az ideje, hanem az emlékezésnek. Mert per pillanat a bolygónk hétmilliárd éhes száj betömésének terhét nyögi. És akkor jobb emlékezni, hogyan is volt, amikor még nem nyögte. És talán az is eszünkbe jut, hogy hogyan is jött létre a jog. A jog ugyanis a lincselések ellenében jött létre. Hogy ne büntethessünk meg véletlenül ártatlant. Hogy legyen időnk lehiggadni is, és ne túlzottan büntessünk. Hogy még csak véletlenül se lincselhessenek meg engem ártatlanul. Vagy ne túlzottan büntessenek, hisz emberből vagyok én is. Lehet még nekem is perem. És akkor lett a bíró intézménye, és a bíró meghallgatta az ügyészeket (bűnös!) és az ügyvédek (ártatlan!), és ítéletet hozott. Mérlegelt.

És akkor, bár az embriót a nemzetközi emberi jog nem tekinti személynek, azért lehetne neki ellene és mellette szóló társadalmi intézményei. És legyenek is! Végül is az életéről van szó, ő pedig nem képes érvelni még sem maga ellen, se maga mellett. És a nemzetközi jog se tartja őt, mondjuk csak pornak. Amit bárki, bármikor kiszípanthat magából. Bár nem személy, de a porszemnél azért több. Hát legyenek csak szervezetek őmellé, de ellene is, képviselve a nő jogát. Sem az egyik, sem a másik oldalt nem szabad kizárni. A mérlegelésből.

És jó lenne, ha magunkról, az emberi fajról még az is eszünkbe jutna, hogy megmaradásának másik feltétele a csoportosságon túl a színessége volt. Hogy képes volt bármilyen szélsőséges klímában megmaradni. Megkapaszkodni és gyökeret verni. És ennek meg a színessége volt az alapja. Hogy túrt, megtúrt mindenféle, előre hülyeségnek látszó elképzelést, megoldást. Fajunk sokszor mást sem tett, mint ötletbörzét csinált, teret adott az ötleteknek, és időt a megfontolásukhoz. És hagyta a kipróbálást is, a kiteljesedést vagy elsorvadást. Nem előre, egyenesen ment, hanem sok-sok kitéréssel fejlődött. Hűen önmagához, hűen ahhoz a genetikai, viselkedési, gondolkodásbeli színességhez, ami mindig is adott volt, csak élnie kellett vele. Csak nem gátat szabni neki. És akkor hogy is lehetne a nemzetközi jogot minden fenntartás nélkül mindenhova átültetni, minden országba és minden nemzetállamba? Megfontolás és mérlegelés nélkül. Mert jó-e pl. mindenhol, ha a sürgősségi abortusztáblétát vény nélkül lehetne kapni, és tanácsadás és várakozás nélkül lehetne művi abortuszra menni? Mert ugyan azonos-e mindenütt az a gazdasági-társadalmi, és érzelmi környezet, ami a döntésre kényszerülő nőt körbeveszi? Hisz csak a kényszerszülőkről van szó, nem? Akik vállalják a gyereket, azokat a kérdést nem is érinti. Vagy tényleg nem? Mert pl. egy viszonylag jóléti társadalomban a nők önbecsülése, megbecsültsége tarthat ott, hogy kerülnek az eset utáni tablettát, a nagy, az egész szervezetet igénybe vevő hormonhatása miatt. Ők már hormonális lórúgásnak tekinthetik ezt a megoldást, és mivel fel vannak világosítva eleve a hatásáról, se vényvel, se vény nélkül nem nagyon élnek ezzel a lehetőséggel. Minek, is hiszen az orális fogamzásgátlók majdnem, hogy ingyenesek. És a koton is olcsó, és ha egy szerelmes férfi nem használná, mondván, hogy nem akar zokniban lábat mosni, hát igencsak kiváltaná a nő haragját. És megvetését, megvetését az iránt, aki azt mondja neki, hogy szereti, miközben kitenné őt egy művi abortusz minden terhének és veszélyének.

Viszont egy bedőlő vagy bedőlésre váró országban, ahol a több éves válság apátiába, cinizmusba, tehetetlen haragba zuttyantotta az embereket, és az egyre gyorsabb iramban váltakozó kormányaikat, ott lehet, hogy a vény nélküli tablettá lavinát indítana el. Ahol már az is kérdéses, hogy a meglévő gyerekek

hogyan nevelődnek fel, s az öregek hogyan tartódnak el. Ahol a ház, a lakás, a tető a fejek fölött is kérdéses. Ott ugyan mit válthat ki egy nem várt, de becsúszott gyerek? Még mélyebb apátiát? Vagy haragot inkább? Ott, ahol az esetleges szülő is le van értékelve. Éhbérért dolgozik maga is, hogy eltartsa magát. Akkor hogy is ne gondolhatná megfogant gyermekét még inkább feleslegesnek. De áldásnak biztosan nem. Hisz ő maga se az már, ha sehol se fogadják szívesen, ahol munkát, kenyeret osztogatnak.

S a fejlődő országok? Ott már a sima fogamzásgátlásra sincs pénz, még kampányra se. A tudat megváltoztatására. De hogyan is mernék azt mondani egy ilyen anyának, hogy korlátozza magát a szülésben, ha egyszer majd a gyerekei fogják őt letartani. Senki más. És ott távol, eleve úgy nevelik a gyerekeket, hogy ne szokjanak hozzá a pénzhez. A pénz mindig az anya jussa, de kötelessége is úgy beosztani, hogy mindig mindenkinek jusson az életből annyi, amennyi a megmaradáshoz kell. S van még biztos olyan hely, olyan ország is a világban, ahol kiközösítenék a nőt, ha nem foganna, nem szülne akarattal. És az eü. színvonal se jó, de tudja, ha meghalna a szülésben, gyerekeit felnevelnék a rokonai, és se szervkereskedőnek, se leánykereskedőnek nem adnák el őket, csak ha nagyon muszáj, vagy ha nagy árat fizetnek értük. És a gyerekek biztosan nem érzik feleslegesnek magukat, mert tehetnek, tesznek is minden nap valamit, mert közel élnek a természethez, és a házhoz, amiben élnek. Magukénak is érezhetik, ha a fenntartásához nap mint nap tehetnek.

Míg itt, lehet, hogy tegnap embriót kentem a pofámra. Az arcbőrömre, mert nagy a verseny a szépségápolásban. És ma olvastam, hogy lehet, hogy az én hidratáló kencém is tartalmazhat esetlegesen „embriónális származékot”. Ízfokozókat eddig is kipróbáltak már embriószöveten, hát igazán minek is finnyáskodom. És bizonyára be fogja bizonyítani a gyártó, hogy a baba véletlenül került a krémbe. Amiről azt hittem, hogy főleg vaníliát és ánizst tartalmaz. És annak se örülök, hogy titokban teszteltek engem. Hogy az én (arc)bőrömet vitték a vásárba. És csak remélhetem, hogy tudományos alapja is volt ennek az egésznek. Legalább egyvalaki tudta, hogy mi és melyik krémbe és kinek az arcára került aztán. És nem a hit vezérelte a koncepciós szereplőket, mint a kőműveseket, mikor a szép K. Kelemennét bedolgozták a malterba. És ha most már a gyereke, a magzatja is kellett nekik, hogy álljon, megálljon biztosan a világ, a szépségipar, akkor legalább a saját (pénisz)bőrükön tesztelheték volna le a morbid kenőcsöt. Ha már így hozta a konkurencia, a remélem végső harc a vevőkért.

Igaz is, az egyik államban a már megszületett, élő, akárhány éves gyerekről is le lehet mondani. Csak egy forgalmas helyre kell vinni őt, a kezében egy lemondó cetlivel. Hogy nem kell, ezentúl ő nem kell a szüleinek. És még indokolni se kell, hogy miért nem kell. Ahogy drága, költséges kutyáinknak is jobb lenne, ha nem menhelyre vinnék, hanem szabadon eresztenék őket. Esélyt adva nekik, hogy genetikai talpraesettségük, szociabilitásuk mértéke alapján új gazdát keríthessenek maguknak. Valakit, az ő emberséges, társas szívükhöz.

S míg a művi abortuszon elmélkedünk, és tájtjuk a szánkat, hogy mik vannak, egy harmadik államban a születés utáni abortuszhoz való jogot próbálják elérni. Hogy ha az anya a hordás kilenc hónapja alatt megváltozik, anyagilag, érzelmileg lehetetlenné válna az anyasága, joga lenne újszülöttjét elvetetni. A világtól. Azaz magától, de egyben másoktól is. Hát tényleg felgyorsult világban élünk, vagy csak mi gyorsultunk fel, ha kilenc hónap elég az anyagi és/vagy érzelmi, egyéni és/vagy társadalmi elszegényedéshez. És úgy érezzük (egyén és társadalom együttesen), hogy megmaradásunk (fejlődésünk) gátja egy háromkilós, meztelen, síró-nyivákoló micsoda. Egy csecsemő.

De én személyesen akkor se szeretnék olyan világban élni, ahol újszülöttet altat el orvos, egészséges gyereket az, aki az életre esküdött. Csecsemőt úgy, ahogy egy öreg, beteg kutyát altatna el.

Akkor majd inkább engem. Én már eleget éltem, és szerintem gyerekek lenni kell. Gyerekeknek kell lenni, hogy majd a természet kedvére válogathasson közöttük. Az anyatermészet, ami már most embe-rarcúbb, mint mi.

Akik már megint elfelejtettünk örülni (vagy elfeledkeztünk az örömről!). Örülni annak a néhány gyereknek, akik a kötelező várakozás és tanácsadás után mégis az anyjuk méhében maradhettek. Akik megszülethettek.

Miközben pl. egy kenguruanya biztosan hagyná, hogy elpusztult kölyke helyett egy csecsemőt csempésszenek az erszényébe. Míg hat az altatólövedék. De talán aztán is, ébren is megtűrné a jövevényt.